

Чоло моє побілене журбою...

Петро Карманський

Чоло моє побілене журбою,
В очах безодня смуту і втоми,
Душа пожегта, спалена тоскою,
А в серці сумерк, попіл, ринь і зломи.
Відкіля йду? Куди? Яка химера
Мене вергла в провалля сліз і муки?
Знеможені падають безрадно руки,
А гордий дух — пострілена пантера.
Дивлюсь до зір тривожно та розпучно,
Як той моряк, що гине на безкраю,
І сунусь в яр повільно та беззвучно
Та вже нічо, нічого не бажаю.
Обмерз мені весь світ, життя і люди,
Гнітуть мене сафіри небосклону,
І хочеться роздерти власні груди
І відійти, як голосіння дзвону.